

12de zondag door jaar A

Mt. 10, 26-33

Als ge de waarde berekent van de grondstoffen die in ons lichaam aanwezig zijn, dan komt ge, volgens geleerden, tot de slotsom dat een mens een paar tientallen euro's waard is. Het vet wat in het lichaam van een gemiddeld mens zit is genoeg om er zeven stukken zeep van te maken; van het ijzer zoudt ge een middelgrote spijker kunnen maken; de suiker is genoeg om er een klein zoutvaatje mee te vullen; met de kalk kunt ge een klein vertrek witten; de fosfor levert genoeg op voor een paar duizend lucifers; en de zwavel die in ons lichaam zit is juist genoeg om een hond van zijn vlooiën te bevrijden.

Maar er zijn natuurlijk nog andere manieren om de waarde van een mens te bepalen: volgens zijn prestaties bijvoorbeeld (tegenwoordig erg populair). Maar ook dat is moeilijk, want iedereen hanteert dan een andere waardeschaal. En bovendien kunt ge bijvoorbeeld heel bekwaam zijn op één gebied (laat ons zeggen: sport), maar een nul zijn op een ander vlak (bijvoorbeeld taal). Ge kunt misschien wel een uitstekende dokter of loodgieter zijn, maar tegelijk heel slecht in schrijven of rekenen.

En als ge zo door redeneert komt ge ook bij andere vragen. Zijn mensen die (met of zonder hun eigen schuld) gehandicapt zijn daarom meer of minder waard dan een "gezonde" mens? Is een ongeboren kind of een oude man of vrouw minder waard dan een mens in de kracht van zijn leven? Heeft in feite niet elk menselijk leven uit zichzelf een onvervangbare waarde? Uiteindelijk bepalen niet de prestaties of het succes, niet het aanzien of het bezit de waarde van een mens, maar alleen het feit dat ieder mens geschapen is door God naar zijn beeld en gelijkenis. De mens heeft het "zijn", het bestaan ontvangen van zijn Schepper, en over dat "zijn" van de mens kan en mag daarom niemand anders beschikken, in geen enkele omstandigheid. De waarde en waardigheid van een mens ligt niet in het hebben of kunnen, maar in het "zijn": voor God is iedere mens waardevol omdat hij "is", omdat hij/zij als mens bestaat.

Jezus zegt vandaag dat de mens meer waard is dan een zwerm mussen. "Nogal logisch", zult u misschien denken, "daar hoeft ge geen theologie voor gestudeerd te hebben". En toch zou ik ze niet graag de kost geven die twijfelen of hun leven, hun bestaan er eigenlijk nog wel toe doet, simpelweg omdat ze in hun leven zó dikwijls ontgoocheld of gekwetst zijn door anderen, omdat ze het gevoel hebben niet meer mee te kunnen en dus niet ook niet meer mee te tellen; mensen die eigenlijk eerder *overleven* dan leven, omdat ze niet meer weten voor wie of voor wat ze het doen. Wat Jezus eigenlijk wil zeggen is: voor God verliest een mens nooit zijn waarde, ook niet door zaken als zonde en schuld.

"Weest niet bevreesd" horen we Jezus vandaag tot drie keer toe zeggen in het stukje Evangelie, "uw hemelse Vader weet wat ge nodig hebt en Hij zorgt voor u". Wie meent dat hij alleen zoveel waard is als zijn bezit zal steeds angstig en bezorgd zijn, want ons bezit kan ons op ieder moment plots ontvallen. Wie

meent dat hij alleen zoveel waard is als wat hij kan zal steeds angstig en bezorgd zijn, want uw krachten worden vroeg of laat gesloopt door ziekte, een ongeluk of de leeftijd. En toch zitten veel mensen vast in die cirkel: hun hele leven lang hebben ze het gevoel dat ze op de tippen van hun tenen moeten lopen “om erbij te horen”. Maar dat houdt niemand vol: op den duur krijgt ge kramp.

Op de vraag of ge uzelf de moeite waard vindt zou eigenlijk iedere mens volmondig “ja” moeten kunnen zeggen. Niet omdat we onszelf zo’n succesnummer vinden, maar simpelweg omdat we er zijn: geschapen door God naar zijn beeld, en verzekerd van zijn liefde en zorg voor ons. Als ge dat besef wordt niet alleen uw eigen leven mooier, maar gaat ge ook met andere ogen naar een ander kijken omdat dan niet de angst uw raadgever is, maar de liefde. Amen.

Johan Goris, pastoor